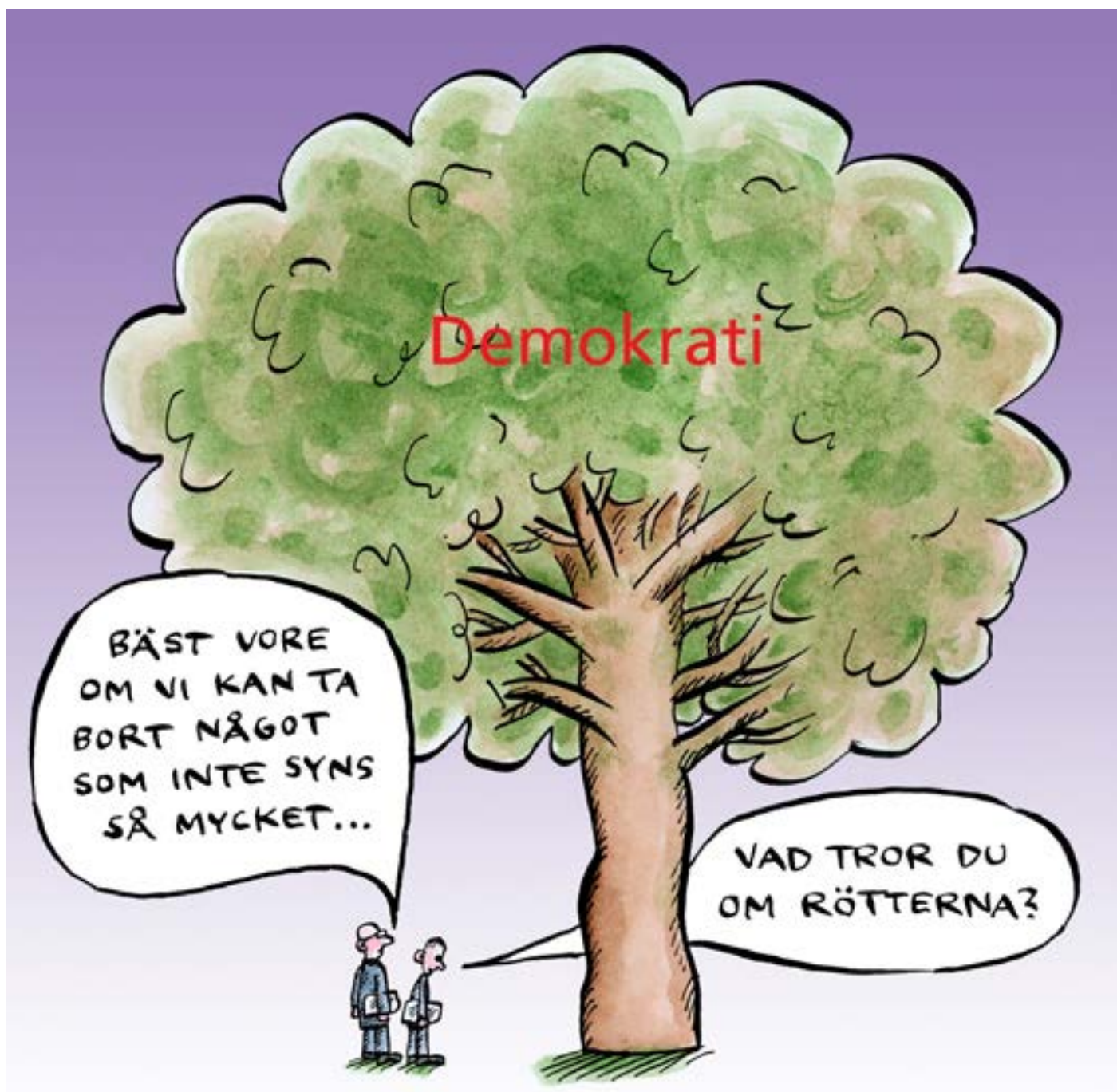

kritiska eu-fakta

utges av Folkrörelsen Nej till EU | nr 143 | september 2016 | pris 20 kr

Bli medlem:

Prenumeration:

4 nummer 100 kr

Medlemskap inkl. pren. 300 kr

[arbetslösa, långtidssjukskrivna,
pensionärer och studerande 150 kr

familjer 400 kr]

Plusgiro 433 02 07- 4

Efter Brexit – en socialdemokratisk ombyggnad av Europa?

STORBRITANNIEN LÄMNAR DEN Europeiska unionen (EU). Det blev det tydliga resultatet när 52 procent eller 17,5 miljoner väljare röstade för ett utträde och med ett högt valdeltagande på över 72 procent. Valdeltagandet har inte varit så högt sedan parlamentsvalet 1997. Medan medel- och överklassen i främst London röstade för att stanna kvar var lämna röster över 60 procent, ibland till och med 70 procent i arbetarklass- och låginkomstområden i det traditionella engelska industrilandskapet.

För EU-eliten inklusive den svenska var utgången chockartad när den vaknade upp på midsommaraftons morgon. Otaliga opinionsundersökningar före omröstningen har försatt EU-eliten i tron att det fixar sig och att det engelska folket inte kunde vara så oförnuftiga att de ville lämna EU. Statsminister Stefan Löfven uttryckte att det var "en tråkig morgon", att det aldrig hade hänt något liknande förut, men att det engelska folkets beslut måste respekteras. Han tillade att resultatet var en väckarklocka som gör att EU nu måste reformeras, byggas om och börja leverera med jobb, inom handel, trygghet, säkerhet etcetera.

LÖFVEN TILLHÖR DEN socialdemokratiska EU-gruppen, som nu gör allt för att vanligt folk i andra medlemsländer än Storbritannien inte skall få för sig att de vill gå ur EU. Sedan i oktober 2015 ingår han i en av den tyske socialdemokratiska partiledaren och vice kansler Sigmar Gabriel skapad grupp. Förutom Gabriel och Löfven ingår i denna "femgångsgrupp" EU-parlamentets ordförande Martin Schultz, den franske premiärministern Manuel Valls och Österrikes kansler Werner Faymann (avgick dock i maj). Syftet för denna grupp är att förhindra en radikalisering av socialdemokratin och inskränka och leda in inflytandet för vänstersocialdemokrater som Jeremy Corbyn och i viss mån Bernie Sanders på villovägar.

Bara 24 timmar efter att resultatet var klart i den i den brittiska folkomröstningen publicerade Gabriel och Schultz en ny strategirapport som analyserar orsakerna till EU:s djupa legitimitetskris i perspektivet av växande högerpopulism och föreslår inriktningar, så att inte EU löses upp. Man kan hävda att dessa högresocialdemokraters oro och fruktan för marknadsliberalismens krackelering och otaliga EU-eliters krav på "reformer" har gjort att de "stulit" EU-vänsterns krav på en "ombyggnad" av EU, som anses härstamma från det tyska sevicefacket "ver.di":s ordförande Frank Bsirske 2012.

Strategiskt har ombyggnadsanhängarna försökt skapa en medelväg eller ett tredje alternativ mellan de falska valen mellan å ena sidan ett teknokratiskt "vänsters" hopp om ett "Socialt Europa", trots den fundamentalistiska åtstramningspolitiken i Grekland och EU:s primärlagstiftnings nyliberala karaktär och å andra sidan slutsatserna från till exempel kända personer som Wolfgang Streeck, Heiner Flassbeck och Costas Lapavistas påståenden att efter vad som hänt de senaste åren i bland annat Grekland, är den enda vägen att försvara arbetarklassens och folkens vinster – demokratin och välfärdsstaten - att återvända till nationalstaten.

MEN I KONTRAST till ombyggnadsanhängarnas medelväg skriver Gabriel och Schultz i ett svulstigt språk om den "Europeiska drömmen" och dess allmänna löften om "fred, välmående och frihet". Ingenstans i rapporten finns någon materiell substans mot den förödande åtstramningspolitiken. De ger inga alternativ till EU:s åtstramningspakter som finanspakten, sexpakten eller den europeiska terminen. De kritiserar enbart att Stabilitets- och tillväxtpakten inte ger tillräcklig tillväxt, men ger inga förslag vem som i så fall skall finansiera en "Europaomfattande aktivt industripolitik". Inte någonstans finns till exempel förslag att höja skatten för de rika.

De skriver inte med ett ord om Tysklands exportorienterade modell som skapat enorma överskott för EU:s mäktigaste land. De skriver inte heller om det armod som den "flexibla arbetsmarknad" som Tyskland skapat med sin Agenda 2010 som infördes 2000 har lett till. Ej heller nämner de med ett enda ord den nyliberala idén om konkurrensutsättning.

DET ÄR EN SKAM att Stefan Löfven liar sig med denna vilseledande EU-politik. Ej heller har "ombyggnadsvänstern" någon framtid efter Brexit. Det enda som kan återge den nationella suveräniteten är ett utträde ut EU. Även för Sverige. Nu intensifierar vi kravet på en folkomröstning och ett Svexit!

Jan-Erik Gustafsson

Brexit och invandrarfrågan

I den brittiska valkampanjen inför folkomröstningen om det brittiska EU-medlemskapet har rädslan för invandring använts av invandrarkritiska UKIP som kombinerat detta med sitt EU-motstånd.

DET HAR ANVÄNTS av EU-vänliga politiker och journalister som beskyllt alla Brexit-anhängare för att vara nationalistiska och invandramotståndare. Brexain-kampanjen däremot har i massmedia beskrivits som invandrarvänlig, icke-rasistisk och internationalistisk.

Även om massmedia mest skrivit om det öppna invandrarfientliga UKIP har Brexit-kampanjen burits upp av en bred allians av såväl stora grupper inom Labour och som av EU-kritiska fackföreningar. Där har fokus legat på EU som ett odemokratiskt projekt, samt kritik mot att EU tillåter att arbetare från låginkomstländer utnyttjas av arbetsgivare på ett sätt som konkurrerar ut inhemska löner och arbetsvillkor. Detta har lett till en omfattande försämring av löner och arbetsvillkor. Man har även reagerat på EU:s ständiga försök att minska den offentliga sektorn med påföljd att de sociala nätverken förminskas. EU står också inför en bred överenskommelse med USA om ett gemensamt "frihandelsområde", TTIP som ska ge USA möjligheter att påverka Europeisk lagstiftning, hemliga investeringsdomstolar, med mera.

DET HAR VARIT en massiv nyhetsvinkling som problematiserat UKIP:s invandrarfientlighet samtidigt som Camerons uppgörelse mot EU betraktas som oproblematiserad. Camerons uppgörelse med EU innebar att Storbritannien skulle få rätt att kraftigt begränsa de sociala förmåner arbetskraft från låglöneländer till viss del har idag. Denna öppna, råa ökning av exploateringsgraden och diskrimineringen av fattiga arbetare från låglöneländer som gjorts för att försöka blidka en invandrarfientlig opinion kan inte betraktas som kvalitativt bättre stående humanism än vad UKIP och öppna invandrarfientliga kretsar står för.

Är EU bättre än EU-kritiska UKIP? En av EU:s viktigaste uppgifter har varit att bygga en mur mot omvärlden för att hindra invandring. Denna mur har varit så effektiv att flyktingar

har tvingats att illegalt ta sig sjövägen över medelhavet. Tiotusentals människor har omkommit under dessa överfarter över Medelhavet. Hundratusentals människor som lyckats ta sig till något av de europeiska länderna och vistas där klassas som "illegala" utan de mest elementära mänskliga rättigheter - en devalvering av människovärdet som EU ansvarar för.

Inom EU frodas en omfattande anti-ziganism - utan att EU ingriper. En omfattande islamofobi härjar inom EU utan att EU tar ställning.

ÄVEN OM DET fanns uttalande invandrarfientliga krafter inom Brexit-kampanjen är det inte så att frågan står för eller emot invandring. Storbritannien tar idag emot en mycket liten

andel flyktingar. Det EU som Brexain-kampanjen förespråkade hade visserligen inte en öppen invandrarfientlig retorik som UKIP men utförde i praktiken mycket av det som UKIP står för.

Grundfrågan i den Brittiska folkomröstningen har inte varit vem som är mest invandrarfientlig och nationalistisk utan om man vill stödja bygget av ett kontinentalt stormaktsprojekt och tillåta ökad exploatering av arbetskraft från låglöneländer. Den väsentliga frågan har varit om man vill återföra den demokratiska suveräniteten till nationens medborgare och om man vill värna de fackliga rättigheterna med lika villkor för alla.

Per Hernmar

Kan EU reformeras?

NÅGRA TROR DET, bland annat EU-parlamentarikern Max Andersson, som skrivit en artikel i Dagens samhälle. Han skriver: "Efter Brexit måste Sverige nu driva på för en reformering av EU. Det behövs en omförhandling av fördragen som stärker icke-euro länder och öppnar upp för ett mer flexibelt samarbete. Jag skulle framförallt vilja se tre reformer för att decentralisera, förbättra och minska det demokratiska underskottet i EU." Han konstaterar att stödet för EU är rekordlågt, att EU varit pådrivande för en avreglering av de finansiella marknaderna, men inte brytt sig om de sociala effekterna och att hög arbetslöshet verkar ha permanentats i flera länder, men hoppas att hans reformförslag skulle ge en förbättring.

Max Andersson, EU-parlamentariker (MP)

Max Andersson föreslår följande tre reformer:

1. "Valutaunionen måste bli ett val och aldrig ett tvång"

Trots det förbereder nu den högsta politiska EU-ledningen förändringar som kommer att leda till mer påtvingad integration i EU. Förra året kom de fem ordförandena för EU-kommissionen, EU-parlamentet, Europeiska rådet, Eurogruppen och Europeiska centralbanken med en gemensam rapport; "Com-

pleting Europe's Economic and Monetary Union". Rapporten handlar om hur valutaunionen kan stärkas och föreslår långtgående förändringar som skulle öka EU:s makt över medlemsländerna, även över dem som inte är med i valutaunionen.

2. "Regeringen Bör Ta initiativ till en utredning om vilken lagstiftning EU bör föra tillbaka till medlemsländerna."

Beslutsfattande som rör konkurrenskraft, arbetsmarknad och välfärdssystem samt samordning av ländernas budgetarbete ska, enligt förslagen, fattas på EU-nivå. Just nu pågår ett intensivt arbete i Bryssel för att omsätta rapporten i fördragstext.

3. "Öppenheten i EU:s lagstiftningsarbete måste öka och den omfattande lobbyismen måste regleras tuffare."

Att tvinga på länder en politik som misslyckats i många avseenden och som strider mot folkviljan i dessa länder är fel väg att gå. I stället måste det finnas utrymme för ett mer flexibelt samarbete, så länge våra rättigheter som EU-medborgare och grundläggande regler för den inre marknaden med fri rörlighet för människor har säkrats. Erfarenhet visar att de flesta efter ett par år vill följa efter och ansluta sig när några har gått före, om projekten varit lyckade.

AnnaLisa Eneroth

EU kan inte reformeras

I en intervju den 26 juni för **Mediapart**¹ med **Stathis Kouvelakis** analyserar han vad som står på spel efter Brexit. Kouvelakis är en akademiker i politisk filosofi vid **Kings College London**, en tidigare medlem av Syrizas centralkommitté och numera en medlem av Enhetspartiet (**Popular Unity**).

STATHIS KOUVELAKIS VAR medlem av Syrizas centralkommitté när partiet vann det grekiska valet i januari 2015. Han tillhörde dem som bröt med premiärminister Alexander Tsipras, och argumenterade istället för att Grekland skulle lämna eurozonen och göra ett tydligt brott med EU:s institutioner. Han undervisar och bor i London, och han ger här för **Mediapart** sin analys av konsekvenserna av den brittiska folkomröstningen.

Mediapart: Hur tolkar ni resultatet av Brexit?

Stathis Kouvelakis

Stathis Kouvelakis: Det första som kan noteras är att Europeiska unionen förlorar alla folkomröstningar över förslag som härstammar från EU eller som berör EU:s maktbefogenheter. De ständiga försvararna av EU-projektet måste fråga sig själva varför så är fallet. Men detta är första gången som frågan om att lämna eller vara kvar har direkt ställts och enligt min åsikt, nu när en av de tre stora europeiska länderna har valt att bryta med EU, markerar detta slutet på det nuvarande EU-projektet. Utgången avslöjar fullständigt något som vi redan vet, nämligen att EU är ett projekt byggt av och för eliterna, och som inte har ett folkligt stöd.

Så ni är tillfredsställd?

Ja. Förvisso riskerar den legitima brytningen med EU att tas över av höger- och främlingsfientliga krafter, som den brittiska folkomröstningskampanjen visade.

Men jag tror också att den kan bli en möjlighet för progressiva krafter i kampen mot nyliberalism och ett auktoritärt Europa – dvs EU så som det existerar. Jag tror att anti-nyliberala krafter till vänster kan finna nya uttryck i andra länder än vad de kan i Storbritannien.

Det är sant att ”Lexit” knappast var hörbart i Storbritannien, och det fanns en splittring mellan ledningarna av de politiska partierna och fackföreningarna och deras folkliga och arbetarklassbas, vilka med stor majoritet tog avstånd från EU.

Labourpartiet var splittrat mellan å ena sida dess parlamentariker och partimaskin, och å andra sidan den stora majoriteten av dess väljare. Lexits organisatörer och väljare klämdes mellan dessa två läger. Dessutom är den nuvarande ledaren Jeremy Corbyn i verkligheten mycket fientlig mot EU, men tvingades att kampanja för Stannasidan beroende på maktförhållandena bland parlamentarikerna och partimaskineriet.

I februari 2015, när jag fortfarande var en del av Syrizas centralkommitté, deltog jag i ett stort möte i TUC:s (brittiska LO) fackföreningsbyggnad i London för att fira vårt partis seger i Grekland. Jeremy Corbyn – som vid den tiden ingen trodde skulle kunna bli Labours ledare – kom över för att prata med mig vid sidan av mötet. Han frågade ”Har ni någon Plan B? EU kommer att mala ned er och börja med att attackera era banker”.

Han berättade för mig om sin chock som ung aktivist i kölvattnet av Labours seger i valet 1974 på ett radikalt program. Det brittiska banksystemet attackerades omedelbart, vilket tvingade Storbritannien att vända sig till IMF och anhålla om lån i utbyte mot att införa åtstramningsåtgärder. Han ville att jag skulle försäkra honom om att vi hade en Plan B. Jag tillhörde minoriteten inom Syrizas ledning så jag kunde bara säga till honom att han fick diskutera det med Tsipras och försöka övertyga honom.

Den här anekdoten visar att han har inget till övers för EU. Det är bara det att Labours partimaskineri och dess parlamentsledamöter är hårdnackat fientliga mot honom. Och de beskyller honom nu för att gjort för lite för Stannakampanjen. Samma media som argumenterade för att Stanna, vill få bort honom, fastän Brexit vann, på grunder att han inte gjorde tillräckligt...

Är ni överraskad av resultatet?

Nej. Vad som slog mig under den här kampanjen är intrycket av ett ”déjà-vue”. Jag var lycklig nog att bo i Frankrike under folkomröstningen 2005 om den europeiska konstitutionen, i Grekland under förra årets folkomröstning om Junckers åtstramningsplan och under folkomröstningen nu här i Storbritannien. Vid alla tillfällena förde de som försvarade EU fram ett allt mindre positivt samtal och väsentligen använde de sig av argument som var grundade i skrämsel och fruktan, och lyfte fram alla de olyckor som skulle drabba Storbritannien om det brittiska folket röstade fel.

Som vanligt framförde Schäuble och Juncker hotelser och till och med Obama spelade sin roll genom att förklara vilken katastrof ett Brexit skulle vara. I Frankrike fokuserades mycket på det faktum att kampanjen för Brexit drevs av motbudande figurer – vilket de är – från Boris Johnson till Nigel Farage. Men media undvek faktumet att Stannasidan stöddes av hela det självsäkra etablissemangen – med det arroganta London City i

¹ (tillhör Verso Books, min anm.)

frontlinjen – och att media i sig självt var en del att få de vanliga väljarna att stanna kvar.

Tror ni att det kommer att bli en demokratisk omvändelse i Europa, så som många nu vill efter Brexit?

I växande grad förstår nu vänsterkrafter att EU inte kan reformeras i en progressiv riktning med ett mera demokratiskt sätt att fungera, därför att själva dess arkitektur är utformat så att det inte kan reformeras. Allting ligger under lås och bom – och efter att ha undervisat vid en institution för Europeiska studier kan jag försäkra er om att mina specialistkollegor är medvetna om detta. EU byggdes aldrig upp för att använda sig av en parlamentarisk demokrati, vars "populistiska" frestelser det alltid har fruktat.

Den brittiska folkomröstningen är således ett tillfälle som är värt att ta, av alla de som har trott på en Plan B och som är medvetna om att verkliga alternativ kräver en brytning med EU. Från Jean-Luc Mélenchon i Frankrike till Oskar Lafontaine och Sara Wagenknecht i Tyskland, vänstern i Podemos eller de som lämnade Syriza förra året (inklusive Jonas Sjöstedt i vänsterpartiet, min anm.) måste alla dessa anti-nyliberala krafter gripa tillfället i detta ögonblick, om de inte vill bli allvarligt bestraffade av nationalisterna och främlingsfientliga krafter som exploaterar den folkliga ilskan.

Men sedan vänsterkrafterna brutit med Tsipras tycks de ganska livlösa...

En nylig Pew Institute studie om Europhilia – täckande en brett urval av den Europeiska befolkningen – har visat att över 71 procent av grekerna inte längre accepterar EU och att en tredjedel av dem vill lämna eurozonen. Förvisso är det grekiska politiska fältet blockerat och som en följd av Tsipras kapitulation förra sommaren är känslorna av nederlag och demoralisering fortfarande starka. Men vi har sett rörelser till vänster om Syriza som vinner terräng, som Enhetspartiet eller rörelsen som lanserats av Zoe Konstantopoulou. Vi är i början av en viktig återupprättning på den europeiska skalan, och står inför en radikaliserings av antingen vänster och internationalistisk karaktär eller av höger och främlingsfientlig dito. Om vänstern som säger att den är fientlig till nyliberalism fortsätter att uppreparitania och slogans om ett "socialt Europa" och att "reformera de Europeiska institutionerna" kommer den inte bara reducera sig själv till en obetydlighet utan kommer att fullständigt svepas bort.

Spelade det någon roll för den brittiska folkomröstningen hur Grekland behandlades förra året?

Nigel Farage, ledaren för det nationalistiska och främlingsfientliga UKIP, gjorde invändningar i EU-parlamentet i vilka han anklagade EU för att uppträda diktatoriskt mot Grekland. Han sade saker som hela den brittiska och europeiska vänstern skulle ha sagt. Den brittiska omröstningen är bara ett friskt tecken på att bryta med EU. Väljarna förstår att detta står mitt i blick-

punkten för dagens representativa politik, nämligen problemet med en pro-EU elit som föraktar populära skikt och själva idén om folklig suveränitet. EU-projektet har passivt tolererats medan den ekonomiska situationen var flytande, men detta föll ihop när ekonomin försämrades och tvångströjan av åtstramningsåtgärder hårdnade överallt under trycket av EU:s institutioners petande kontroll.

Den geografiska spridningen av det brittiska resultatet är slående. Här pratar vi om två olika länder. Bubblan London City och Sydöst står inför ett nytt land – ett som vi aldrig diskuterar, därför att vi föredrar att prata om det multikulturella London. Innan jag undervisade i London arbetade jag vid ett universitet utanför Birmingham i Wolverhampton. Det var en oerhörd skillnad mellan dem. Stadens centrum var ruinerat. I ett England, där den industriella revolutionen startade, känner sig alla övergivna och dömda till en social och ekonomisk död. Labour har lämnat hela befolkningar åt sitt öde, och således lämnat fältet fritt för partier som UKIP.

Detta är paradoxalt därför att medan Front National i Frankrike alltid har lyckats använda en vokabulär och en bild av att kunna "ge något gemensamt" har UKIP från början förkroppsligat allt som den brittiska arbetarklassen har drivit med: åldrandet, engelska kyrkan, traditionalister, förtryckta, den 100 procent vita medelklassen... alltså morfars/farfars konservatism. Föreställ er den vända och de känslor det har funnits för att ett sådant parti har kunnat lyckas fånga in arbetarklassens röster.

Hur ställer ni er till förutsättningar för nya medlemsfolkomröstningar i andra EU-länder?

EU kan inte förändras och jag tror det inte finns någon annan väg än att upplösa det. En verklig omvandling av Europa kräver ett brott med en järnbur av oavbruten åtstramning och auktoritär nyliberalism. För att nå dit måste vi bryta med EU:s institutionella maskineri. Så vi måste använda oss av folkomröstningar och samtidigt blockera den främlingsfientliga och nationalistiska högern att vinna hegemoni och avleda den folkliga revolten. Den yttersta vänstern har varit saktfärdig. Men utan att bryta med EU kan den inte förändra maktförhållandena inom maskineriet, som är särskilt utformat för att förhindra vilken avvikelse som helst och ställer den inför en bulldozer som redan har malt ned Grekland.

(Översättning Jan-Erik Gustafsson)

Illusionen om det "sociala Europa"

Den svenska eu-eliten chockades av Brexit. Den säger nu att EU måste förändras, reformeras och börja leverera, så att vanligt folk inte tappar förtroendet för EU-projektet.

Statsminister Stefan Löfven och den socialdemokratiska EU-eliten vill nu arbeta för ett "socialt Europa". Men man måste fråga sig varför ett "verkligt socialt Europa" skulle vara mera möjligt nu efter Brexit än före? När man granskar de konstitutionella hindren för en reformering inser man att hela idén om ett socialt Europa är en illusion.

ETT SOCIALT EUROPA skulle utesluta ett TTIP-avtal, som nu förhandlas under stor hemlighet. Den svenska EU-eliten inom socialdemokraterna och centrala fackföreningsrörelsen välkomnar detta investerings- och frihandelsavtal, och när det väl har ratificerats finns inga EU-regler som medger att det sägs upp. Så om Sverige stannar kvar i EU kommer vi ha ett TTIP-avtal, som försämrar arbets- miljö- och konsumenträtt för all framtid, om det inte stoppas.

Bild: Robert Nyberg

Ett socialt Europa skulle respektera fackföreningsrörelsen. Men EU-lagstiftning förbjuder strejker och industriella aktioner som på ett "oproportionerligt" sätt hindrar den fria rörligheten av varor, tjänster, kapital och arbetskraft som till exempel Laval-, Viking- och Ruffertdomarna. Att förändra Europeiska domstolens utslag i dessa domar skulle kräva fördragsändringar som samtliga medlemsstater måste godkänna.

Ett socialt Europa skulle tillåta statligt stöd. Socialdemokraterna säger ibland att de är emot åtstramningspolitiken, och skulle vilja ekonomiskt stödja den inhemska industrin för att uppnå full sysselsättning och förbättrad jämlikhet. Men Lissabonfördraget, EU:s grundlag, innebär att EU-kommissionen måste godkänna att all form av statligt stöd överensstämmer med och inte hindrar den heliga fria marknaden. Det gäller även statligt stöd till offentlig sektor. Systemet medger även företag att ifrågasätta statligt stöd utifrån konkurrensskäl. Så att förändra EU:s nuvarande regelverk kräver fördragsförändringar som alla medlemsstater måste godkänna.

Ett socialt Europa skulle respektera offentligt ägande, och medlemsländerna skulle själva kunna besluta om storleken på

sin offentliga sektor. Men EU:s lagstiftning slår fast en fundamentalistisk privatiseringspolitik. EU:s liberaliseringsdirektiv, som ger företagen tillgång till olika marknader, förbjuder nationalisering av infrastruktur, som elektricitet, gas, telekommunikationer, järnväg, post. Nyskapade offentliga företag måste tävla med privata företag på en kapitalistisk marknad. Att avskaffa dessa direktiv skulle kräva initiativ och förslag från EU-kommissionen - som står i frontlinjen för privatiseringspolitiken.

Dessutom skulle varje förslag från kommissionen i riktning mot ett socialt Europa kräva enhällighet i Europeiska rådet och samtycke från EU-parlamentet. Vidare garanterar Lissabonfördraget företagen rätt till fri etablering, inklusive rätten att sätta upp branscher och dotterföretag i andra medlemsländer. EU-domstolen skulle med all sannolikhet fördöma nationalisering av branscher och dotterföretag som verkar i andra länder som en oproportionerlig begränsning av etableringsrätten. Dessutom ger Lissabonfördraget företagen rätt att stämma regeringar, om ett offentligt monopol inkräktar på EU:s konkurrensregler, vilket till exempel även gäller för sjukvården. Dessa fördragsregler kan bara förändras genom enhällighet av medlemsstaterna.

Ett socialt Europa skulle tillåta en icke-rasistisk immigrationspolitik. EU:s fria rörlighet för människor diskriminerar mot icke-vita. EU:s medborgare, en kraftig majoritet av vita, har en konstitutionell rätt av fri rörlighet till skillnad från icke-EU medborgare. Den aktuella flyktingkrisen visar på denna systematiska diskriminering. En förändring kräver på nytt enhällighet av alla medlemsländer.

Ett socialt Europa skulle tillåta demokrati inom arbetarrörelsen. Men EU-lagstiftningens överhöghet, för första gången proklamerat av dåvarande EU-domstolen 1964, förblir dess främsta konstitutionella princip. Denna doktrin betyder att nationella domstolar och rättsskipning måste ge företräde till EU-lagstiftning, och därmed åsidosätta varje nationell åtgärd oavsett hur en sådan utformats. Denna överhöghet klavbinder¹ även demokratin inom arbetarrörelsen. Varje kongressbeslut som försöker konfrontera EU-lagstiftningen som till exempel åternationaliseringar skulle hamna i papperskorgen. Att vända överhögheten över ända skulle kräva fördragsändringar och ett enhälligt beslut av alla medlemsländer.

SÅ FÖR DET socialdemokratiska etablissemangen innehåller inte Lissabonfördraget något regelstöd för att avstyra ett TTIP-avtal, och reformer för att förändra det nuvarande EU kräver regeringar som fullständigt och enhälligt tar avstånd från den grundlagsfästa nyliberala EU-politiken. Det sociala Europa är i praktiken omöjligt att förverkliga.

Det är inget tvivel om att ett "annat Europa är möjligt", men det kan bara

ske utanför EU. För arbetarrörelsen i Sverige är första steget att åstadkomma ett Svexit, det vill säga att Sverige liksom Storbritannien lämnar EU.

Jan-Erik Gustafsson

Extremhögern väntar

Vänstern måste formulera ett acceptabelt alternativ till högerens politik – innan det är för sent. Extremhögern väntar i kulisserna och utnyttjar skickligt de ekonomiska kriserna för att nå makten menar den brittiska journalisten Owen Jones.

Foto: northleedslifegroup.com

Owen Jones

SEN DEN SENASTE ekonomiska krisen började 2008 har européerna genomlevt år av arbetslöshet och undersysselsättning, stagnerande eller fallande levnadsstandard och hårda nedskärningar av den offentliga servicen. Inbördeskriget i Syrien har orsakat en enorm flyktingvåg som stärkt den redan tidigare väletablerade populistiska högern ännu mer. Nu fruktar många att en ny ekonomisk krasch står för dörren. Den globala tillväxten saktar in och farhågorna ökar om en amerikansk recession, försvagad europeisk industriproduktion och en möjlig kreditkris för de europeiska bankerna. Och i kulisserna väntar extremhögern på sin chans, menar Owen Jones.

MARINE LE PENS HÖGEREXTREMA PARTI Front National som kombinerar flyktingfientlighet med en hatretorik mot vänstern samlar över miljoner röster i Frankrike. I Sverige stöds

SD av en femtedel av den röstberättigade befolkningen och har kapat riksdagen så att det inte går att bilda politiska majoriteter varken till höger eller vänster. Partiledare Jimmy Åkesson har uttalat att islam är vårt största hot sedan andra världskriget. I Finland, hårt drabbat av ekonomisk tillbakagång, sitter det högerpopulistiska partiet Sannfinländarna redan i regeringsställning. Lega Nord ökar kraftigt i Italien. Partiledaren Matteo Salvini har krävt att man ska utplåna romska boplatser. Även om det högerpopulistiska Frihetspartiet i Österrike inte vann valet förra året nådde de ändå ett rekordresultat.

Opinionsmätningar i Holland indikerar att högerextrema PVV, ledda av Geert Wilders, som vill stoppa muslimsk invandring för att hindra en islamisk invasion, ligger bra till för att vinna nästa val. I nedskärningarnas Grekland härjar det nazistiska Gyllene Gryning som hotar och terroriserar invandrare. Till och med i Tyskland har högerpopulistiska rörelser som Pegida och Alternative für Deutschland, AfD, fått ett ökat stöd.

I DET LÄGET faller det på vänstern att erbjuda ett alternativ. Spanien är ett bra exempel. Där har det folkliga missnöjet kanaliserats i Podemos, ett progressivt parti som argumenterar för ett alternativ till åtstramningarna. Podemos är patriotiskt till sin struktur, men omdefinierar patriotism till att handla om försvaret av majoritetens intressen mot eliten och krafttag mot orättvisorna i landet.

Här har den svenska vänstern en hel del att fundera över. Ett övertygande alternativ till nedskärningsekonomi behövs desperat, inte minst om en ny ekonomisk kris är på väg. EU går mot splittring och tar högerextremisterna makten i flera länder så leder det troligen till unionens upplösning. Ett initiativ från ett eller flera länder att lämna EU för att föra en mer vänsterinriktad politik är därför inget hot, som stora delar av den svenska vänstern tycks anse, utan ett sätt att vrida vapnen ur händerna på högerextremisterna. Och vid horisonten skymtar andra möjligheter, som till exempel en demokratisk, nordisk union.

Av: Marie Ericsson

EU kräver tillgång till Ukrainas skogsresurser

Den fascistanstrukna ukrainska regeringen står på ruinens brant och behöver pengar. Enligt Svenska Dagbladet förväntas landet få en negativ tillväxt på minus 9,9 procent i år. EU, som beskyddare av regeringen, är beredd att låna ut 600 miljoner euro (circa 5,5 miljarder kr), men ställer villkor.

Foto: people.oregonstate.edu

EU kräver för lånet att det ukrainska parlamentet (Radan) upphäver lagen som förbjuder export av rundvirke (obearbetat virke eller råttimmer). I april 2015 antog parlamentet en lag som förbjöd export av råttimmer under tio år. Det betydde att export av gran blev förbjudet från första november 2015 och tall från första januari 2017.

Vice ordförande för parlamentets budgetkommitté Viktor Kryvenko säger till ukrainska "Obozrevatel": "EU kräver att vi drar tillbaka lagen som förbjuder export av råttimmer. Det är den europeiska unionen som finansiellt utpressar oss. Efter att lagen antogs har redan 20 nya företag uppstått. Det är den enda chan-

sen för oss att återuppliva industrin och stoppa den barbariska skogsavverkning, som ödelägger våra skogar".

EU understödde tillsammans med USA kuppen mot den lagliga regeringen på Maidan 2014. Nu kräver EU att den fascistanstrukna regeringen skall lämna över landets skogsresurser till den globala marknaden. Så agerar enbart en imperialistmakt.

Jan-Erik Gustafsson

Foto: artsfon.com

Demokrati - inget för EU

I februari presenterades den statliga utredningen EU på hemmaplan (SOU 2016:10) för Kulturdepartementet. Den är en svidande vidräkning med den låga kunskapsnivå och omfattande kunskapsbrist om Europeiska unionen som föreligger i Sverige.

Utredningen konstaterar att den grundläggande kunskap som var och en behöver för att kunna skaffa sig insyn och möjligheter att påverka EU-politiken saknas i hög grad.

Trots mer än 20 års EU-medlemskap och när EU:s institutioner fått allt mer att säga till om beslutsfattandet på olika nivåer i Sverige har politiken på EU-nivå fått en alltmer undanträngd roll i det offentliga samtalet. Våra politiska partier och media undviker för det mesta att förmedla den nationella politikens koppling till EU-nivån. Av sextio lärare i statskunskap kunde fyrtio inte namnge EU:s lagstiftande församlingar, ministerrådet och Europaparlamentet. De politiska partierna debatterar väldigt sällan EU-relaterade frågor. Den sammantagna bilden, menar utredningen, blir att det i Sverige i stort sett råder politiskt tystnad om EU-politiken och hur den fungerar.

Det är denna tystnad, som olika EU-anpassade politiska regimer sedan 1980-talet bär ansvar för, som lett till växande politikerförakt, vanligt folks känsla att inte ha något inflytande och den ekonomiska maktens likriktning av samhällslivet. Man kan med fog hävda att om medborgarna vore tillräckligt informerade om EU-politiken, så skulle det snart leda till växande krav på utträde ur EU och ett återställande av den nationella suveräniteten.

EU:s grundläggande fundament är den fria rörligheten

Tystnaden i Sverige beror möjligen på att EU:s grundläggande fundament är att upprätta ett område för den inre marknaden där fri rörlighet för kapital, varor, tjänster och personer över allt annat skall säkerställas. Dessutom skall näringsverksamhet bedrivas så att en icke snedvriden konkurrens uppstår. Allt detta står inskrivet i EU:s grundlag Lissabonfördraget, som är överordnad all annan lagstiftning på EU-nivån och den nationella nivån, inklusive grundlagar i de 28 medlemsstaterna. Avgörande för det svenska välfärdsbygget efter det senaste världskriget har varit tilltro till en väl utbyggd offentlig sektor. Men begreppen offentlig sektor eller offentlig tjänst finns inte i EU:s vokabulär. Lissabonfördraget använder i stället begreppet "tjänster av allmänt ekonomiskt intresse", vilket på sikt betyder att all offentlig verksamhet skall konkurrensutsättas, upphandlas och privatiseras. EU färdas allt närmare nattväktarstaten¹.

Dessa principer för ekonomisk politik är ideologisk grundade. Ingen annan grundlag på jordklotet slår fast vilken ekonomisk politik som skall bedrivas. Det borde vara en fråga för folkvalda partier och en offentlig diskussion. Nu tvingar EU med liten variation samtliga medlemsländer att föra en rigid nyliberal åtstramningspolitik. Brukarnas eller vanligt folks intressen och behov kan bara tillgodoses på marginalen, om ens det. Det sociala välfärdssamhällets utjämningspolitik har ersatts i Sverige och övriga Europa av kraftigt växande inkomstklyftor

¹ En nattväktarstat, eller minimal stat, är inom politisk filosofi ett statskick där statens uppgift är begränsad till att upprätthålla inre och yttre säkerhet. En tänkt nattväktarstat skulle således ansvara för rättsväsende, polisverksamhet och försvar, medan övrig verksamhet i landet – utbildning, räddningstjänst, socialtjänst, sjukvård, infrastruktur och så vidare – ombesörjs av medborgarna själva i privat regi.

och framväxten av en liten allsmäktig elit. Klassisk socialdemokratisk politik på keynesiansk grund kan inte längre föras, och socialdemokratiska partier tappar inflytande över hela unionen. Väljarna ser allt mindre skillnader mellan de traditionella partierna, när det inte längre finns några ideologiska alternativ till åtstramningspolitiken. Den politiska debatten förminskas allt mer till person- och formfrågor, och allt mindre till politikens innehåll för den är ju redan bestämd. När de traditionella politiska partiernas ideologiska grund har krackelerat har det öppnat vägen för alltmer högerextrema och rasistiska partier över hela Europa.

Alla de grundläggande fördragen från Romfördragen fram till Lissabonfördraget, som trädde i kraft 2009, har successivt sålts till de olika folken i Europa, som ett blygsamt ytterligare steg mot att uppnå fler jobb, ökad tillväxt och högre levnadsstandard. Och varje nytt fördrag har flyttat makt bort från de nationella parlamenten och medborgarna som har valt dem. Särskilt i små länder som Sverige har fördragen förminskat nationella institutioner till skuggor av sitt tidigare jag. Det går således att hävda att nationalstaterna i praktiken har förvandlats till EU-provinser eller regioner och fått sina traditionella demokratier söndermulade och att medborgarna gjorts till undersåtar till en styrande överstatlig politisk och ekonomisk elit som driver ett EU-system som är så komplext att de flesta människor

Bild: Robert Nyberg

och till och med nationella politiker har svårt att greppa det. Men den fundamentalistiska grundlagsfasta åtstramningspolitiken har för allt fler visat sig vara en illusion, när tillväxten, jobben och välståndet inte levereras. Sverige är nu ett av de länder inom EU som har snabbast växande inkomstskillnader. Inför den globala elitens Davosmöte i januari 2016 rapporterade Oxfam att 62 personer äger lika mycket som halva jordens befolkning, varav bland dem 29 från USA och 16 från Europa. Chockerande är att den samlade förmögenheten för halva befolkningen har sjunkit med 40 procent under de fem senaste åren.

Det grekiska dramat – en av EU:s "existentiella" kriser

I början av 2016 oroar sig nu EU-ledarna för "Europas sönderfall" och på den globala politiska och ekonomiska elitens möte i

Davos definierades fem stora framtidshot: ”Ett är flyktingkrisen med över en miljon flyktingar som kommit till Europa under 2015 och skapat sprickor i unionen. Ett annat är terrorhotet samt ökad extremism i länder som Österrike, Frankrike, Sverige, Danmark och Italien. Ett tredje är Greklandskrisen liksom Brexit – briterernas omröstning om att helt lämna unionen. Ukrainakonflikten är det femte hotet”. EU-ledarna pratar till och med om att EU befinner sig i en existentiell kris.

Grekland är fortfarande det mest långtgående uttrycket för att euron är en omöjlig ekonomisk och politisk konstruktion. Grekland anslöt sig till euron i januari 2001 efter en tvivelaktig prövning av inträdesvillkoren. Det går inte att föra en gemensam räntepolitik med så vitt kulturellt, ekonomiskt och politiskt olikartade länder som Europa utgör. Och en gemensam finans- och skattepolitik skulle troligen aldrig accepteras. Vi kan i Sverige vara glada för att vi i folkomröstningen 2003 röstade nej till EU:s monetära union. Det har hjälpt oss relativt eurostaterna i den nu pågående krisen, och ja-sidans ekonomiska skrämselfpropaganda inför folkomröstningen har inte besannats.

Det var framförallt Tyskland som gynnades och kunde diktera räntepolitiken och som nu har blivit EU:s mäktigaste medlemsstat. Efter Lehman-Brothers kollaps 2008 visade sig eurosystemets otillräcklighet och skuldskrisen slog till framförallt i Medelhavsländerna (och Irland) när stater med skattemedel övertog och betalade det privata kapitalets spekulativa förluster. Det grekiska folket fick till sist nog med åtstramningspolitiken genom att i januari 2015 välja det vänsterradikala partiet Syriza till makten, det första parti som kommit till regeringsställning med kamp mot åtstramningspolitiken i sitt partiprogram.

Tsipras kapitulation för Trojkan trots stöd av folkomröstning

Därefter följde ett halvårs ändlösa förhandlingar med den globala elitens Trojka, det vill säga Internationella valutafonden (IMF), Europeiska centralbanken (ECB) och EU-kommissionen. I dessa förhandlingar spelade Syrizas dåvarande finansminister en Yanis Varoufakis en framträdande roll. Den femte juli 2015 lät Syriza folket i en folkomröstning ta ställning till det Tredje Memorandumet, som är långivarnas påtvingade avtal för att ett skuldsatt Grekland skulle få låna ytterligare 86 miljarder euro. Med mer än 61 procent och ett högt valdeltagande avvisade väljarna Memorandumet.

Men redan veckan därefter accepterade regeringschefen Alexis Tsipras Memorandumet, vilket framkallade en kris i Syriza och finansminister Varoufakis avgick. Tsipras tog då på nytt grekerna till omval, och den 20 september blev Syriza åter det största partiet med 35 procent av rösterna, men med 1,6 miljoner färre som röstade jämfört med folkomröstningen några månader tidigare. Med det nya Memorandumet förväntas skuldbördan växa till en bra bit över 200 procent. Under hela denna halvårs förhandlingsprocess vägrade Trojkan kategoriskt och EU:s statschefer i det Europeiska Rådet en nedskrivning av den ohållbara skulden.

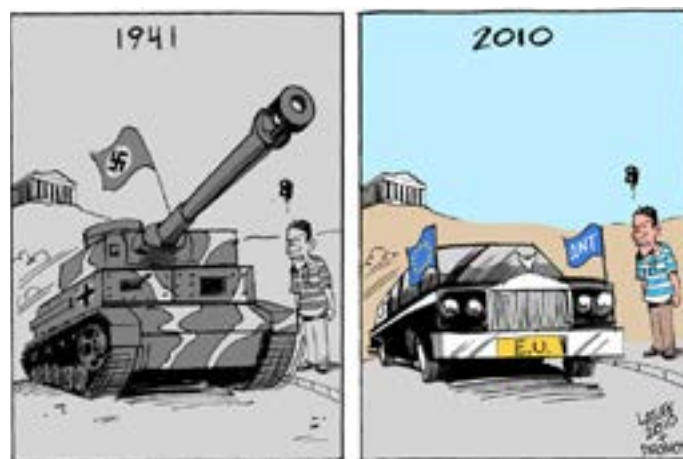
I slutet av maj 2016 efter det Trojkan tvingat Tsiprasregeringen till ytterligare försämringar i pensionssystemet, momsökning och andra skattehöjningar, utförsäljning av statlig egendom med mera, har Trojkan beviljat en utbetalning från det Tredje Memorandumet på 10,3 miljarder euro. Utan dessa pengar hade Grekland med sannolikhet måst förklara sig bankruttt före sommaren, och hela eurosamarbetet på nytt hotats i grunden. Den vingklippta Tsiprasregeringen har hela tiden velat ha skuldavskrivningar eller åtminstone skuldlättnader om landet överhuvudtaget skall komma fötter igen. Men efter det

att euroländerna och IMF träffats 24 maj sköts frågan om att efterskänka en del av Greklands lån upp till efter valen i Tyskland och Frankrike 2017, för att eurokrisen inte skulle kunna påverka dessa val alltför mycket.

Det är viktigt inte minst för demokratins skull att föra en diskussion och dra lärdomar av Syrizaregeringens kapitulation för överheten. För det första hade aldrig Syriza en Plan B för att lämna euron, utan satsade helt på en skuldavskrivning inom ramen för eurosystemet. Angela Merkel och Alexis Tsipras för- enades i att rädda euron till vilket pris som helst. ”Det finns inga förutsättningar för en vänsterpolitik på regeringsnivå om vänstern inte har tillgång till traditionella makroekonomiska verktyg som räntepolitik, växelkurspolitik och en oberoende finanspolitik”, skriver den tyske politikern Oskar Lafontaine i ett öppet brev till den italienska vänstern i tidningen Il Manifesto.

IMFs destruktiva hjälp åt krisländer

För det andra är EU en del av det globala finansiella och transnationella kapitalet, som styrs av USA, som kontrollerar IMF. Internationella valutafonden är en underskattad, men dominerande aktör i Trojkan, som har gjort Grekland till sitt protekto-

rat. Den tyske skribenten Ernst Wolff har i boken Pillaging the World – The History and Politics of the IMF (2014) analyserat IMF:s historia och framväxt. Ingen annan organisation har påverkat majoriteten av jordens befolkning så djupgående över de senaste femtio åren som IMF. Hela 188 länder på fem kontinenter är idag medlemmar i organisationen. Det finns knappast ett land på dessa kontinenter, där IMF:s åtstramningspolitik inte har genomförts i nära samarbete med respektive lands nationella regeringar. När den nuvarande globala finansiella krisen bröt ut 2007 vände IMF sin uppmärksamhet till norra Europa, först Island sedan Irland. Sedan eurokrisen bröt ut 2009 har dess huvudsakliga fokus skiftat till södra Europa.

Officiellt består IMF:s viktigaste uppgift i att stabilisera det globala finansiella systemet och hjälpa länder i tider av kris. I verkligheten påminner dessa handlingar om stridande arméer. Oavsett var IMF griper in underminerar IMF stater suveränitet genom att tvinga dem att genomföra åtgärder som förkastas av en majoritet av befolkningen, och lämnar därigenom bakom sig en omfattande rad av ekonomisk och social ödeläggelse.

I fullföljandet av sina mål tar aldrig IMF sin tillflykt till användning av vapen eller soldater. Den tillämpar rättfram så kallade ”mjuka” mekanismer, särskilt då lån och krediter. IMF:s strategi är lika enkel som effektiv. När ett land kommer i finansiella svårigheter träder IMF in och erbjuder stöd i form av lån. Då IMF har status av ”sista låneinstans” har regeringar som till exempel Grekland vanligtvis inget annat val än att acceptera IMF:s erbjudande och underkasta sig dess villkor – sålunda fastna i ett nätverk av lån, som de, som ett resultat av ränta,

ränta på ränta och kapital, faller allt djupare in i. Den resulterande pressen på statsbudgeten och den inhemska ekonomin leder oundvikligen till en förstörelse av ländernas finansiella situation, vilket IMF i sin tur använder som förevändning för att kräva ständigt nya eftergifter i form av ”åtsstramningsprogram”.

Konsekvenserna är förödande för vanligt folk i de länder som drabbas (vilka före eurokrisen i de flesta fall var låginkomstländer), därför att deras regeringar alla följer samma mönster, vältrar över effekterna av åtsstramningsprogrammen på löntagare och fattiga. På andra sidan av den sociala skalan har IMF:s politik hjälpt ett tunt skikt av ultrarika att öka sina enorma förmögenheter, även i kristider. IMF:s åtgärder har beslutsamt bidragit till det faktum att den globala ojämlikheten uppnått oöverträffade historiska nivåer.

Fastän dessa fakta är allmänt kända och hundratusentals har protesterat mot effekterna av åtgärderna de senaste årtiondena, ofta riskerande sina liv, håller IMF orubbligt fast vid sin strategi. Trots all kritik och trots de iögonfallande förödande konsekvenserna av dessa handlingar får IMF fortfarande oreserverat stöd från EU och dess regeringar inklusive den svenska.

EU:s institutioner kan inte demokratiseras

För det tredje är således EU:s institutioner en del av det globala finansiella systemet och dramat i Grekland visar att de varken kan reformeras eller demokratiseras. EU:s dominerande institutioner som kommissionen, Europeiska centralbanken (ECB) och EU-domstolen kan till och med beskrivas som en del av en framväxande global finansiell fascism. Detta har gjort en bredare vänsterrörelse förvirrad och särskilt den så kallade eurovänstern har hamnat i en trovärdighetskris. Till exempel har Yanis Varoufakis under våren 2016 tagit initiativ till en ny rörelse DIEM25 (Democracy in European Movement). I sitt manifest vill rörelsen bekämpa Brysselbyråkratin, korrupta politiska partier och media för att reformera EU:s institutioner och göra EU demokratiskt till senast 2025. Men manifestet nämner inte den ekonomiska makten bakom EU, representerad av IMF, lobbyistorganisationen European Round Table of Industrialists, transnationella storföretag, banklobbyn, Världsbanken, WTO med flera vilka agerar i bakgrunden och manipulerar de politiska beslutsprocesserna.

1992 är ett nyckelår. Då myntade all världens ditresta statschefer på FN:s miljökonferens i Rio de Janeiro den falska devisen TÄNK GLOBALT – HANDLA LOKALT som uttryck för en ny global världsordning. Detta kan liknas med vad som på organisationsspråk kallas en platt organisation. Världen skall styras av den globala finansiella eliten som tänker globalt, och medborgarna förväntas på regional och lokal nivå utföra den globala elitens projekt. I detta platta system blir EU och dess institutioner en del av den styrande centrala nivån. Nationer och regeringars agerande på mellannivå reduceras och förminskas, vilket är en del av förklaringen till den djupgående demokratiska kris och det kaos vi lever i idag. 1992 var också året då EU:s inre marknad etablerades genom Maastrichtfördraget. Då flyttades makten från EU:s medlemsstater till globala marknader. Sedan dess och parallellt med det svenska EU-medlemskapet har liberalisering av marknader och konkurrensutsättning varit EU:s ledande mantra. Men alla regeringar kan inte vinna på konkurrensutsättning, några förlorar sina marknadsandelar, vilket är den grundläggande orsaken till alla EU:s nuvarande kriser, som skuldskrisen, växande ojämlikhet, hög arbetslöshet och inte minst flyktingkrisen. I detta perspektiv finns bara utvägen att återta den nationella suveräniteten och återuppbygga ett

socialt Europa av fria nationer och folk.

EU:s migrations- och flyktingpolitik – ett moraliskt förfall

Sällan har EU:s så kallade värden blivit så moraliskt avklädda som efter EU-ledarnas uppgörelse i mars 2016 för att hantera flyktingkrisen med Turkiet. I grundlagen Lissabonfördraget står: ”Unionen ska bygga på värdena respekt för människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstaten och respekt för de mänskliga rättigheterna, inklusive rättigheter för personer som tillhör minoriteter” (Artikel 2). Dessa värden skall vara gemensamma för alla medlemsstater.

Gränsen till Turkiet

Vad EU nu ägnar sig åt är att likt varor outsourca flyktingar i skräck och förbittring till en stat som använder sig av extrem brutalitet mot flyktingar och som inte alls bryr sig om internationella normer för skydd av flyktingar. Under många år distanserade sig EU från begreppet Fästning Europa. Nu har skyddet av de egna gränserna i strid med de egna värdena upphöjts till en moralisk princip, medan flyktingarna betraktas som en invaderande armé som skall skrämmas med EU:s och NATO:s krigsskepp, taggtrådsstängsel och soldater.

Bara under årets tre första månader strandsattes 150 000 flyktingar i Grekland. Hundratals personer har drunknat vid överfärden av Egeiska och Libyska haven. Redan dagen efter den preliminära uppgörelsen sjunde mars, som tillskrivs Turkiets dåvarande premiärminister Ahmet Davutoglu och förbundskansler Angela Merkel, förklarade Slovenien att landet bara kommer att släppa in människor med giltiga resedokument. Kroatien, Serbien, Makedonien följde snart efter, vilket stängde Balkanrutten mot det rikare EU. Österrikes inrikesminister Johanna Mikl-Leithner säger till Die Welt: ”Stängningen av Balkanrutten sker enligt plan, och klockan kommer inte att öppna den igen”. Europeiska rådets ordförande Donald Tusk tillägger att stängningen av Balkanrutten accepterats av EU:s samtliga 28 statschefer.

EU säger sig respektera mänskliga rättigheter, men tar nu råd från och ansluter sig till den reaktionära politik som Australiens förre konservative premiärminister Tony Abbot tillämpade: ”Det enda sättet att hindra människor att komma hit är att bestämt och utan tvekan förneka dem inresa”.

Smutsig uppgörelse med Turkiet

Den smutsiga uppgörelse som Europeiska rådet nu gjort med Turkiet innebär att Turkiet accepterar att flyktingar som lyckats ta sig över Egeiska havet skickas tillbaka till Turkiet. Men motprestationen är att EU enligt principen ”en till en” mottar till EU en registrerad syrisk flykting i ett turkiskt flyktingläger. Detta berör flyktingar som EU skall handplocka i syriska flyktingläger. Samtidigt förklarade Davutoglu att ”Vi kommer att avvisa icke-syriska flyktingar som kommer tillbaka över Egeiska havet

till deras hemländer”.

Inte nog med detta, Europeiska rådet är berett att öka det finansiella stödet till Turkiet från tre miljarder till sex miljarder euro, vilket skall var utbetalat senast 2018. Dessutom är EU villigt att ta bort visakravet för turkiska medborgare. Så mot alla deklarerade värden använder sig EU i praktiken av Turkiet som gränsvakt mot oönskade flyktingar som vill ta sig till Europa för undkomma krig, som västvärlden inklusive EU är en aktiv part i.

Detta sker i ett Nato-land som förtycker kurdiska minoriteter, inskränker vad som kan skrivas i media och arresterar oppositionella och som tillsammans med Saudiarabien är det viktigaste ekonomiska stödet till Daesh/ISIS i Syrien och Irak. Turkiet har ej heller fullt ut erkänt den internationella flyktingkonventionen, varför Turkiet lagligt sett inte kan betraktas som ett ”säkert tredje land”. Uppgörelsen bryter också mot EU:s egna asylregler. Detta är vad olika grupper som Amnesty International, Human Rights Watch, Statewatch och ProAsyl anser.

EU:s asyl- och flyktingpolitik, som Sverige, genom att till exempel införa gränskontroller, har anpassat sig till, kommer inte att kunna stänga in migranter utan bara leda till ytterligare katastrofer. Det är inte bara personer och familjer, som flyr från verkningarna av Västs och det globala finansiella kapitalets krigspolitik syftande till så kallade demokratiserande regimförändringar i Syrien, Irak och Afghanistan, som söker sig till Europa. I aprilnumret 2016 av brittiska Standpoint beskrivs hur Fästning Europa står inför en tsunami av afrikanska ekonomiska migranter som kommer att söka sig över Medelhavet, när sänkta råvarupriser och den globala åtstramningspolitiken med all kraft slår mot de afrikanska länderna. Dessutom har den globala månatliga medeltemperaturen det senaste året för de flesta månaderna varit de högsta sedan mätningar infördes. För april rapporteras medeltemperaturen ha varit 1,1 grader högre än för perioden 1930-1981. EU och Europa kan förvänta sig ett växande antal ekonomiskt utsatta klimatflyktingar som vill ta sig igenom fästningens murar. För dessa scenarier finns ingen politisk beredskap. Ett är säkert, EU och dess medlemsländers regeringar kan inte möta dessa utmaningar med åtstramningspolitik inåt samtidigt som EU genom associations- och samarbetsavtal försöker utvidga sin ekonomiska sfär och konkurrenskraft till länder utanför EU som i Nordafrika och Ukraina.

Mer överstatlighet är EU:s lösning på eurokrisen

Trots den sedan 2008 pågående kroniska krisen i Grekland, som bevisar att vad ekonomerna kallar ett ”optimalt valutaområde” inte fungerar på grund av de för stora olikheterna länderna emellan och den lika kroniska flyktingkrisen, planerar de som bestämmer inom EU att vidareutveckla valutaunionen och ”för-djupa integrationen”.

Mer Europa! är stridsropet för EU:s fem ordföranden Jean-Claude Juncker, Donald Tusk, Martin Schulz, Mario Draghi och Jeroen Dijsselbloem, ansvariga för EU-kommissionen, Europeiska rådet, EU-parlamentet, Europeiska centralbanken och Eurogruppen. De fem har presenterat ett tjugo sidor långt dokument (Completing Europe's Economic and Monetary Union), där mer överstatlighet är svaret på alla frågor och lösningen på alla problem.

Dokumentet från ordförandena är fullt av fina glosor - men aldrig uttryckta så konkret att man ska förstå vad de vill.

Misslyckad åtstramningspolitik

EU-maktthavarna i Bryssel och Frankfurt har under mer än sex

år ställt krav på nedskärningar, nedskärningar, nedskärningar i de offentliga utgifterna. I länder där arbetslösheten är som högst, bör det skäras mest - både i de offentliga budgetarna, löner, pensioner, social trygghet och andra offentliga tjänster. Åtstramningspolitiken har lett till allt hårdare övervakning av medlemsstaterna, och i synnerhet av de 19 medlemsstaterna i euroområdet. Det är en övervakning av grundläggande och politiskt känsliga frågor på arbetsplatserna och har följts av krav på område efter område; pensionsåldern måste upp, arbetslöshetsersättning och löner sänkas, hälso- och sjukvårdsutgifterna måste minskas. Övervakningen ingriper också mot den fackliga rätten att förhandla och mot löneförhandlingarna.

Denna politik har varit en usel krislösning om målet var att hålla människor i arbete, upprätthålla konsumtionen och hjälpa dem som behövde stöd från samhället mest. När alla EU-länder stramar åt samtidigt krymper alla marknader som skulle ligga till grund för den tillväxt som krävs för att minska arbetslösheten. Detta gäller både den inhemska marknaden och exportmarknaderna i andra EU-länder. Att skära i de offentliga utgifterna när arbetslösheten växer, är att spara på miljoner människors levebröd.

Kritiker som de amerikanska nobelpristagarna Joseph Stiglitz och Paul Krugman, ledande europeiska ekonomer, fransmannen Daniel Cohen och belgaren Paul de Grauwe och ekonomiredaktörerna i Financial Times, Martin Wolf och Wolfgang Münchau hävdar däremot att endast ekonomisk tillväxt kan få ner budgetunderskottet och statskulden som håller det ekonomiska livet i ett skruvstäd. Endast på detta sätt kan de arbetslösa hitta arbete. Åtstramningspolitiken leder till motsatsen; ekonomin stryps, arbetslösheten ökar och gör tillväxtutsikterna allt avlägsnare. Det har inte hjälpt med ett virrvarr av nya överenskommelser med namn som ”sex-packen”, ”två-packen”, ”den europeiska planeringsterminen”, ”europluspakten” och ”finanspakten”.

”Sex-packen” kretsar kring sex lagar där de nationella budgetarna i EU:s 28 medlemsstater övervakas noggrant. Och som ett straff till regeringar som inte följer med de nya reglerna införde finanspakten en automatisk sanktionsmekanism, som påverkar länder som bryter mot de nya stramare reglerna för budgetunderskott och statskund. Denna form av ”övervakad demokrati” motiverades med att det bara fanns en väg ut ur krisen. Den förutsatte att åtstramningspolitiken skulle verka som avsett. Men det finns inte mycket som tyder på det. Den kris som började med fastighetsbubblor och bankkris har lett till ett ekonomiskt, socialt och politiskt kaos som både politiker och de flesta människor har problem att hitta ut ur.

Detta har inneburit att förtroendet mellan väljare och politiker är all-time low i de flesta länder. Det visar bland annat EU:s egen Eurobarometer. Många väljare är osäkra på om politikerna kan behärska marknadskrafterna de har släppt lösa. Så kan det inte kan fortsätta. De fem ordförandena antar att valutaunionen

Bild: Robert Nyberg

endast är ett medel. Syftet är både "konvergens mellan medlemsstaterna" och "konvergens inom vårt europeiska samhälle". Valutaunionen har euron som överstatlig valuta och en centralbank (ECB) som styr valuta- och penningpolitiken och som avgör hur räntorna i euroländerna utvecklas.

EU-elitens recept på krislösning

Men de fem ordförandena har enats om att "det är ett stort problem" att varje land fortfarande "har en hel del rätt att utforma sina budgetar". Det behövs därför en "närmare samordning av den ekonomiska politiken för att säkerställa att den monetära unionen fungerar bättre".

Det bör åtgärdas genom att euroländerna bör ha en gemensam finansminister att leda ett överstatligt finansdepartement i Bryssel. Staterna kommer fortfarande att ha bestämmanderätt över skattepolitiken och hur de offentliga utgifterna ska fördelas till olika ändamål.

Tysklands och Frankrikes ekonomiministrar driver på för att fördjupa eurosamarbetet och vill se en gemensam eurobudget. Denna budget skulle få egna resurser (exempelvis en gemensam finansskatt och en liten del av en samordnad bolagsskatt) och skulle sörja för utlåning. För att öka både den demokratiska och verkställande delen i en sådan plan vill de se en "eurokommissionär", något som kan tolkas som en gemensam finansminister, och en separat gruppering i EU-parlamentet bestående av ledamöter från euroländerna.

Euroländernas krisfond ESM vill de båda ministrarna ska förvandlas till en "riktig" Europeisk valutafond som kan låna ut pengar vid framtida kriser. Europeiska centralbankens (ECB) chef Mario Draghi, en tidigare Goldman Sachs direktör, uppmanar euroländerna att ta "det gynnsamma tillfället", en omskrivning för den pågående eurokrisen, i akt och överlämna mer ekonomisk makt till Bryssel. I ett tal i mitten på maj 2015 målade Mario Draghi upp sin framtida vision om EU:s valutaunion, EMU, och sade att "det behövs ett kvantumsprång i institutionellt närmande". Många anser att Draghi, som chef för ECB, är en av de EU-ledare som varit mest inflytelserik under eurokrisen. Inte minst har ECB gång på gång tvingats bryta mot Lissabonfördraget. Den enligt honom förbättrade konjunkturen vill Draghi att euroländerna utnyttjar för att centralisera euroländernas ekonomiska politik. EU har nu integrerats för mycket för att det ens går att tänka tanken att vrida tillbaka processen, då EU:s ekonomier är alltför sammanflätade. Men EU har ännu inte sammanlänkats tillräckligt för att avfärda alla tvivel om unionens sammanhållning och garantera dess långsiktiga stabilitet, menar Draghi.

Han pekar på att euroländerna, till skillnad från alla andra ekonomier med gemensam valuta, inte har en gemensam skattepolitik med möjlighet till omfördelning av ekonomiska medel mellan olika delar. "Länder" säger Draghi, men i verkligheten handlar det om delstater i federala statsbildningar. Så det finns bara ett svar enligt Draghi. Ekonomier måste bli mer sammankopplade än de är i dag. Draghi säger att det behöver skapas "nya effektiva europeiska institutioner" för att öka EU:s makt över medlemsländernas ekonomier. Tidigare har ett överstatligt finansdepartement, en överstatlig eurobudget och ett särskilt Europaparlament förts på tal. En sak är säker – det kommer inte att handla om att flytta tillbaka politisk makt till de 28 medlemsstaternas demokratiska parlament, utan som det formuleras i Lissabonfördragets portalparagraf "att skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken".

EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker vill också öka EU-kommissionens makt gentemot de andra EU-institutionerna – EU:s byråkrati skall styra, menar han. Juncker

Foto: <http://www.reporterruovo.it>

Europeiska centralbankens (ECB) chef Mario Draghi anser att ministerrådet har tagit huvudrollen i arbetet med eurokrisen under de senaste åren. Men EU-kommissionen är avundsjuk. Juncker vill nu skapa en allians med EU-parlamentet (vald med mindre än 43 procents valdeltagande 2014) som ska stå upp mot alla attacker som kommer från "den tredje institutionen", det vill säga de trots allt folkvalda politikerna i ministerrådet. Problemet är att Juncker får breda ut sig i debatten om att EU ska ta över allt och att EU-kommissionen, som fördragens väktare och EU-parlamentet ska styra över EU:s ministerråd. Politikerna från medlemsländerna är inte koordinerade i debatten mot EU-federalisterna i Bryssel. Tvärtom vill många karriärpolitiker från medlemsländerna följa den politiska strömmen så att de själva kan få spännande och välbetalda uppdrag i Bryssel. Då gäller det att slicka uppåt gentemot EU och sparka nedåt mot medborgarna som är de som får betala kalaset i form av EU-skatter, ökade avgifter till EU:s svällande budget samt ständigt ökade kostnader för en allt större EU-byråkrati vars höga löner ständigt ökar medan eurokrisens arbetslösa får det allt tuffare att leva.

De fem ordförandenas rapport på EU-toppmötet i juni 2015

Den diskussion på hög EU-maktnivå som här refererats utmynnade i att de fem ordförandena inför EU-toppmötet i juni 2015 lade fram en "plan för förstärkning av EU:s ekonomiska och monetära union från och med 1 juli 2015".

Planen skisserar vägen mot ännu mera union i tre steg. Steg 1 (1 juli 2015 – 30 juli 2017) innebär en "praktisk fördjupning" för att bättre utnyttja befintliga regelverk och instrument för att gynna den saliggörande konkurrenskraften och öka konvergensens så att man får vad som sägs vara en ansvarsfull budgetpolitik i EU-länderna och euroområdet. Steg 2 leder till "färdigställande av EMU" med mera rättsligt bindande regel och ett finansdepartement för euroområdet. Som förberedelse inför övergången mellan steg 1 och steg 2 kommer kommissionen i samråd med de andra EU-institutionernas ordförande lägga fram en vitbok under våren 2016. Steg 3 innebär "ett verkligt EMU", det vill säga en mer eller mindre federal eurostatsbildning, som det sägs blir attraktivt för andra EU-länder att gå med i.

Mera konkret innebär steg 1 att euroområdet skall ha en enad representation i IMF; att bankunionen skall förses med ett insättningsgarantisystem som inte har staten som garant, som sägs säkra medborgarnas besparingar oberoende var de bor; sysselsättningen och de sociala frågorna skall få stor betydelse i den europeiska planeringsterminen, vilket betyder att fackförningar i sociala dialoger skall göras medansvariga till åtstram-

ningspolitiken; EU-kommissionen skall få bättre möjlighet till ekonomisk styrning av medlemsländernas näringsliv genom att det inrättas nationella konkurrenskraftsnämnder och en rådgivande europeisk finanspolitisk nämnd.

Det återstår att se hur mycket av de fem ordförandenas plan, som godkänns av EU-toppmötet, som kommer att genomföras. Den nu akuta flyktingkrisen som utlöstes hösten 2015 har gjort att fokus delvis har flyttas bort från eurokrisen. Folkomröstningen i Storbritannien den 23 juni där det blev nej, ett Brexit, skakar EU-samarbetet i sina grundvalar, och någon plan B för vad som skulle hända vid ett brittiskt utträde fanns inte.

Sverige har inget rättsligt bindande undantag från euron som Storbritannien och Danmark. Med de federalistiska planer som de fem ordförandena framfört måste Sverige omedelbart kräva ett rättsligt bindande undantag för oss.

Avslutning

Med EU:s överstatliga ambitioner är framtidsutsikterna inte ljusa för Europas folk. Det är den fundamentalistiska och

grundlagsfastställda åtstrammingspolitiken som är det verkliga haveriet, och inte någon vagt definierad kulturradikalism. Med en urspårad migrations- och flyktingpolitik som förevändning ökar repressionen och övervakningen av medborgarna och den personliga integriteten naggas i kanten i EU-länderna. Särskilt efter terrorbådet i Paris i november 2015 har en skärpning av terrorlagstiftning intensifieras. Efter dådet i Paris införde Frankrike undantagstillstånd, vilket fortfarande sex månader efteråt är i kraft. Detta skulle varit otänkbart bara för något år sedan. Frankrike utlöste för första gången Lissabonfördragets solidaritetsklausul artikel 42.7 i FEU, som säger att alla EU:s medlemsländer (förutom Natolandet Danmark) är skyldiga att bistå en medlemsstat som utsatts för "ett väpnat angrepp" och ge den "stöd och bistånd med alla till buds stående medel" inklusive militära.

Tystnaden om hur EU-politiken i grunden har påverkat det svenska samhällsbygget måste brytas för att Sverige skall kunna få tillbaka den makt och suveränitet, som också under stor tystnad har överlämnats till Bryssel.

Jan-Erik Gustafsson

FNEU-seminarium: *Mer eller mindre union*

I samband med FNEU:s nationella styrelsemöte den 13-14 augusti i Göteborg bjöd organisationen in allmänheten till ett seminarium om EU efter Brexit.

Bengt-Åke Berg inledde med att presentera det viktigaste i broschyren *Mer eller mindre union – Europas folk väljer väg*, som han redigerat av det material som Hugo Torstensson samlat om ämnet innan han gick bort. I broschyren ges en bakgrund till EU:s uppkomst och utveckling, mer sakligt än i de okritiska studier som brukar presenteras. Sedan följer ett mer teoretiskt inslag där EU:s särdrag när det gäller makt i olika former analyseras och till slut behandlas den aktuella situationen och EU:s kriser.

Foto: AnnaLisa Eneroth

Christian Larsson från Vänsterpartiet talade om Vänsterpartiets strategi när det gäller EU. Vänsterpartiet vill inte ha EU, men arbetar politiskt inom EU, så länge det finns, för att förändra. Just nu driver partiet ingen kampanj för utträde. Partiet har hälsat Storbritanniens utträde med tillfredsställelse och man hoppas att det fördrag Storbritannien ska sluta med EU blir ett med social agenda. Då blir det lättare att driva en utträdeskampanj i Sverige.

Han anser också att det motstånd mot fri rörlighet som finns i Storbritannien inte är rasistiskt, utan socialistiskt. Det gäller den illojala konkurrens som arbetskraften utsatts för.

Daniel Uppström från Kommunistiska partiet berättar att partiet har 300 medlemmar i Göteborg. Man syns inte i massmedia, men ger ut tidningen Proletären. Han påpekar att människor tror på sin egen propaganda och troligen fungerar det likadant i EU-ledningen. De tror på nyliberalismen. Partiet glädes åt Brexit, som ju avslöjar EU-projektet. Det visar sig att när folk får rösta, röstar de emot. Trots resultatet av folkom-

Foto: AnnaLisa Eneroth

röstningen i Storbritannien kan man inte vara säker på att landet lämnar EU. I Sverige har det varit tyst om EU-motståndet på senare år, särskilt bland de politiska partierna. Det har dock visat sig att här kommer EU-motståndet från vänster. Men de som hörs mest i Sverige är SD. V:s ledning anpassar sig för att kunna samarbeta med S. Men SD vill också göra sig regeringsdugliga för att samarbeta med Moderaterna.

Det finns därför ett utrymme för oss från vänster att driva en utträdeskampanj. Vi bör gå vidare och samla alla som kan tänkas vara med i kampanjen, till exempel Fi och Mp.

Ingela Mårtensson hade varit på det alternativa Natomötet i Warszawa och skulle ha berättat om det, men fått förhinder. Därför trädde **Jan-Erik Gustavsson** in och berättade om toppmötet och om Nato- och EU-strategi. Han informerar om att höga militärer i Storbritannien ville vara kvar i EU av militära skäl. Artikel 42 i EU-stadgan tar upp sambandet EU-Nato. Efter Brexit är Storbritannien med i Nato, men inte i EU. Just nu ökar samarbetet mellan Nato och EU starkt. Man kan säga att Nato är en del av EU. På toppmötet diskuterades också EU:s East Stratcom Strategy, som går ut på att påverka EU-befolkningen mot Ryssland, liksom missilförsvaret som byggs upp i Rumänien och utplacering av Nato-trupper i de baltiska staterna. Från om med den 9 juni finns EU:s globala strategi på nätet. Jan-Erik nämnde också den allvarliga situationen i Ukraina, där EU – och USA – i högsta grad varit inblandat.

Sist blev det paneldiskussion med frågor och svar och debattinlägg från publiken. Det blev en livlig debatt, med mängder av frågor och inlägg från publiken.

AnnaLisa Eneroth

Nato:s toppmöte 2016

Nato invaderade Warszawa under tre dagar i början av juli. Gator stängdes av, tusentals poliser patrullerade och polisbilar for fram med blåljus och sirener. Det kändes verkligen som om staden var under ockupation. Nato hade toppmöte och måste skyddas mot medborgarna.

Samtidigt arrangerade det internationella nätverket No to War – No to Nato ett alternativt toppmöte. Motståndet mot Nato är inte särskilt utbrett (20 procent) i Polen men trots det samlades 150 deltagare från 18 länder. Jag var där och representerade Folkrörelsen Nej till EU. Förutom seminarier arrangerades en demonstration med cirka 300 deltagare och närmare 100 poliser.

Det har inte skrivits mycket om vad som Nato beslöt under mötet – kanske på grund av att det mesta var känt och bestämt i förväg. Men med tanke på att Sverige ingått ett värdlandsavtal med Nato som trädde i kraft den första juli så är det inte ointressant.

Som brukligt är vid Natos toppmöte så antogs en slutdeklaration med 139 paragrafer. Här är en kort redovisning av delar av deklARATIONEN och kommentarer.

Poliser i Warszawa

Alliansens kärna

Till att börja med konstateras att Natos strategi består av tre kärnfrågor: kollektivt försvar, krishantering och kooperativ säkerhet. Avskräckning och försvar anges som hjärtat i alliansens verksamhet för att förebygga konflikter och skydda de allierades territorier och befolkningar.

Kooperativ säkerhet handlar om säkerhet för alliansen medlemmar.

Den kooperativa säkerheten står i motsats till gemensam säkerhet som Palmekommissionen lanserade i början av 80-talet; det vill säga samarbete i stället för konfrontation. Gemensam säkerhet bygger på att skapa positiva processer som kan leda till fred och nedrustning. På det alternativa mötet talade många för gemensam säkerhet och att det är dags att ersätta Nato med Organisationen för Säkerhet och Samarbete i Europa (OSSE), där alla Europas stater samt USA och Kanada ingår.

Det ryska hotet

Ryssland ses av Nato som en aggressiv aktör som utför provocerande militära operationer i dess periferi, det vill säga i Östersjöregionen. Där har spänningarna ökat sedan 2014, vilket lett till att Nato har utvecklat samarbetet med Sverige och Finland

på en rad områden. Nato uttrycker sin uppskattning för dessa länders aktiva deltagande i övningar i området och betecknar samarbetet som mycket fruktbart.

Natomötet beslöt att öka närvaron i Estland, Lettland, Litauen och Polen ”för att visa solidaritet och att det finns beredskap för eventuell aggression mot dessa länder.”

Även situationen i området runt Svarta havet har försämrats, vilket innebär att Nato stärker samarbetet med Ukraina och Georgien. Rysslands illegala annektering av Krim och destabilisering av östra Ukraina anses påverka Natoländernas säkerhet. Ryssland skadar på så sätt den transatlantiska säkerheten enligt Nato.

Faktum är att Nato expanderat fram till Rysslands gräns trots flera löften att inte göra det. År 1989 undertecknades ett fördrag där det garanterades att Nato inte skulle utvidga sitt territorium till ryska gränsen. Tio år senare hade 12 länder från forna Östblocket - inklusive Baltikum - antagits som medlemmar. Dessutom genomför Nato alltför stridsövningar i regionen, men det nämns inte i sammanhanget.

Det alternativa mötet varnade för den växande russofobin som skapar oro hos befolkningarna och bidrar till ökad osäkerhet i Europa.

Kärnvapen

För att möta kommande konflikter eller krig anser Nato att det är nödvändigt med trovärdig avskräckning och försvar. Det ska ske med en mix av kärnvapen, konventionella vapen och missilförsvar, som utgör kärnan i Natos övergripande strategi. ”Så länge kärnvapen finns så kommer Nato att förbli en kärnvapenallians” - en doktrin som upprepas på varje toppmöte.

I det svenska värdlandsavtalet står att det ska vara i överensstämmelse med Natos doktrin. Frågan är hur detta ska tolkas. Vår försvarsminister Peter Hultqvist påstår att de som hävdar att avtalet kan innebära att kärnvapen förs in på svensk mark deltar i den ryska desinformationen. Han påstår att det är allmänt bekant att Sverige inte accepterar kärnvapen på svenskt territorium. Är det någon som desinformerar så är det Hultqvist själv – det existerar inget förbud mot att införa kärnvapen i vårt land. Därför måste fredsrörelsen ställa krav på lagstiftning om att kärnvapen inte får förekomma på svensk mark varken i fred eller krig.

EU och Nato

Natomötet slår fast att Europeiska Unionen förblir en unik och väsentlig partner till alliansen. ”Det är viktigare än någonsin att stärka det strategiska partnerskapet i andan av öppenhet, transparens och komplementaritet. Konkreta samarbetsområden är hybridhot, försvarskapacitet, cyberförsvar, maritimt försvar och övningar.”

Nato välkomnar EU:s nya säkerhetsstrategi: ”Global strategi för Europeiska Unionens utrikes- och säkerhetspolitik. Ett starkare EU-försvar stärker Nato.” Det säger en hel om hur integrerade EU och Nato är. Av EU:s 28 medlemsstater är 22 medlemmar i Nato.

Nato bidrar aktivt till EU:s gränsmyndighet FRONTEX genom information om irreguljära flyktingar. Det har skapat nya tillfällen för ett fördjupat samarbete med EU på taktiska och operationella nivåer för att förhindra s k irreguljär invandring.

EU är en mycket viktig del av Nato. Ibland startat Nato ett ingrepp och låter EU eller medlemsländer ta över. EU finns (liksom Sverige) i Shape – Natos högkvarter i Bryssel.

Sverige och Finland har guldkort i Nato

På toppmötet i Wales erbjöds fem av Natos partners nämligen Australien, Finland, Georgien, Jordanien och Sverige fördjupat samarbete med alliansen. Ibland kallas det att dessa länder fått guldkort i Nato. Mötet i Warszawa framhöll återigen hur dessa länder har på ett ökat sätt involverats i Natos utmaningar på det säkerhetspolitiska området. ”Deras deltagande på detta toppmöte visar på de starka länkar som vi byggt med dem. Vi engagerar oss individuellt med dem beroende på våra och deras behov, omständigheter och ambitioner i linje med Natos egna säkerhetsintressen.”

Guldkortet innebär att vi tillsammans med Finland dras alltmer in i Nato på grund av vårt strategiska läge vid Östersjön,

Ingela Mårtensson

d v s Rysslands närområde. På toppmötet i Warszawa var våra statsministrar extrainbjudna gäster till natoledarnas festmiddag.

Kvinnor, fred och säkerhet

År 2 000 antog FN:s säkerhetsråd resolution 1325 om ”Kvinnor, fred och säkerhet” efter massiva påtryckningar från internationella kvinnorörelsen. På Natos toppmöte i Lissabon 2010 antogs 1325 som en prioriterad fråga. Sedan dess står denna resolution högt upp på Natos agenda.

På mötet i Polen deklarerades att ”stärka kvinnorna i Nato och i militären gör alliansen starkare. Det är väsentligt att kvinnor försäkras fullt och aktivt deltagande i förebyggande, genomförande och lösning av konflikter liksom ansträngningar och samarbete i postkonfliktområden. Nato har gjort stora framsteg på detta område sedan Wales 2014. Men det finns fortfarande tillkortakommanden i Nato vad gäller kvinnors representation

vilket måste åtgärdas.”

Kvinnorörelsens ambition var inte att förbättra militära insatser - tvärtom. Tanken var att civilsamhället genom kvinnorna skulle komma till tals när det gäller fred och säkerhet. Kvinnor skulle sitta med vid fredsförhandlingar och aktivt delta vid uppbyggande av samhällen efter krig och konflikter. Det handlade inte om att delta i militärens underrättelsetjänst genom flera kvinnor i militären – inte heller att ge sken av att Nato verkar för kvinnors rättigheter när det egentligen handlar om maktpolitik.

Vapenindustrin

Vapenindustrin är en viktig del av Natos intressen. Mötet fastslog att ”En starkare försvarsindustri med mer industriellt och tekniskt samarbete över Atlanten och i Europa behövs. En robust industriell bas är viktig för alliansens förmåga.”

Vapenindustrin bistod ekonomiskt till toppmötet i Warszawa. De hade också annonser med olika krigsmaterial på stan.

Budget

Nato har antagit riktlinjer som innebär att varje medlemsstat ska betala minst 2 procent av BNP till försvaret. Mer än 20 procent av försvarsbudgeten ska gå till utrustning – idag uppfyller endast tio medlemmar detta krav. Mötet konstaterar att ”det finns mycket mer att göra för att uppfylla Natos riktlinjer vad gäller medlemmarnas försvarsbudgetar. Trenden att minska försvarsbudgetarna måste brytas och en jämnare fördelning av kostnaderna för Nato måste ske.”

Nästa toppmöte

Vanligtvis har Nato toppmöte vartannat år men nästa möte ska ske redan 2017 och då i det nya högkvarteret i Bryssel.

Ökad militarisering – en utmaning för fredsrörelsen

På det alternativa mötet uttrycktes stor oro över den ökade militariseringen inte minst i östra Europa. Den internationella fredsrörelsen står inför den största utmaningen på länge på grund av spänningen mellan Nato och Ryssland, upprustning och modernisering av kärnvapen. Vi behöver ett starkare samarbete mellan fredsorganisationer i Europa och USA.

Nato är definitivt ingen fredsorganisation och inte heller bara en försvarsallians. Det är en angreppspakt. Nato har en utvecklad strategi för krig men inte för fred. Den svenska regeringen berömmar sig över att föra en feministisk utrikespolitik. Det borde leda till att vi som land verkar för Natos upplösning och inte som nu att dras allt djupare in i Nato.

Ingela Mårtensson

Vill du ha snabbare information från din lokalavdelningen

så skicka in din e-postadress till kansli@nejtilleu, och kansliet skickar den vidare till berörd avdelning. E-postadress sparar också portokostnader.

[klipp & kommentarer]

Nytt om TTIP och CETA-avtalen

TTIP-förhandlingarna har havererat, säger tysk minister

”TTIP-förhandlingarna mellan EU och USA har i praktiken havererat” säger Tysklands vice förbundskansler Sigmar Gabriel i mediebolaget ZDF:s sommarintervju. Gabriel menar att européerna inte kan underkasta sig de amerikanska kraven. Uttalandet kommer inför planerade demonstrationer i september mot Både TTIP med USA och CETA-avtalet med Kanada. Så sent som i juli sade USA:s utrikesminister John Kerry att både USA och EU har för avsikt att avsluta förhandlingarna före årets slut. Men senaste tiden har det spekulerats om att inte mycket kommer att

hända förrän USA har en ny president på plats efter valet i november.

SR 28.8.16

Frankrike har uttalat sig mot TTIP

Frankrike vill att EU-kommissionen nästa månad stoppar förhandlingarna om det stora frihandelsavtalet med USA, säger landets handelsminister. ”Det finns inte längre något politiskt stöd för förhandlingarna”, säger Matthias Fekl till radiostationen RMC enligt AFP. Fekl säger att han vid handelsministrarnas möte i september i Bratislava kommer att föreslå att förhandlingarnas om TTIP avslutas så att man kan börja om på nytt ”på en bra grund”.

Uttalande för CETA-avtalet väcker kritik

SPD-ordföranden Siegmund Gabriel och vice ordföranden Thorsten Schäfer-Gümbel uttalar sig återigen för CETA-avtalet i den hessiska Landdagen i torsdags. Willy van Ooyen, finanspolitisk talesman för die Linke kommenterar: ”... CETA-avtalet undergräver existerande miljöstandarder och inskränker kommande miljölagstiftning. Med detta avtal skall man främja en ytterligare privatisering och urholkning av offentlig omsorg i transnationella koncerners intresse.”

I stället för att understödja ytterligare demokrati utveckling genom CETA, måste

man förhindra att social- och arbetsvillkor, inskränkning av kommunal egenförvaltning och begränsning av offentligt kulturstöd minskas med hjälp av avtalet. Van Ooyen: ”I stället för att organisera stöd för ja till CETA-avtalet borde socialdemokraterna engagera sig i den breda motståndsrörelsen mot CETA, TTIP och TISA. Möjlighet att göra det kommer att finnas vid demonstrationerna och aktionerna den 17 september 2016.....”

JW augusti 2016

Före och efter Brexit - hur omvärlden och media reagerat

Vad SEB-ekonomer sade före omröstningen

Hur påverkas kronan av Brexit?

”Global osäkerhet och pressad riskapitet väntas ge en kortsiktigt svagare krona (Riksbanken tvingas vara fortsatt mjuk). På sikt kan ökad osäkerhet kring euron ge kapitalinflöden till Sverige och därmed en starkare krona.”

Hur påverkas Storbritannien politiskt vid Brexit?

”Mycket talar för en regeringskris som i förlängningen kan leda till både nyval och ledarskifte för regeringspartiet Tories. Om folkomröstningsresultatet därtill visar sig variera kraftigt mellan till exempel Skottland och England får frågan om skotsk folkomröstning ny näring”.

Hur påverkas EU/världen

”En förhöjd politisk osäkerhet i EU och risk för ökad protektionism riskerar att sänka EU:s långsiktiga ekonomiska tillväxt. Effekterna på den globala tillväxten blir relativt marginella och avgörs mer av Kinas/USA:s utveckling.

Svagt pund stärker brittisk export

London Uppdragen för den brittiska industrin har efter Brexit-omröstningen utvecklats sig bättre än på de två senaste åren. Resultaten på industri ”barometern” har i augusti förbättrats från minus 22 till minus sex, meddelade Industriförbundet CBI efter sin företagsenkät. Den kraftiga devalveringen/nedskrivningen av pundet har satt fart på efterfrågan, eftersom varor därigenom blir billigare i ut-

landet. ”Men naturligtvis är pundets försvagning ett tveegat svärd”, sade CBI-experten Anna Leach. Det gynnar ”visserligen exportörer, men driver också upp kostnader och priser”. För import blir dyrare genom ett svagare pund.

(Reuter/JW)

Merkel vill rädda ”EU

Förbundskansler Angela Merkel har efter Storbritanniens folkomröstningsbeslut om att lämna EU med eftertryck manat till sammanhållning mellan övriga 27 medlemsstater, trots alla problem. „Brexit“ är en djup förändring av den Europeiska Unionens integrationshistoria. Sade hon på fredagen i Warszawa vid ett framträdande med premiärministrarna från Polen, Tjeckien, Ungern och Slovakien. För förberedelserna av

det inofficiella EU-toppmötet utan Storbritannien i Bratislava den 16 september vore det viktigt „ att vi lyssnar på varandra i helt olika (format) sammanhang.“ Men träffen i Bratislava är fortfarande inget „beslutsmöte“.

Dpa/JW augusti 2016

En reflexion

Det blir litet märkligt när EU-anhängare beklagar sig över att EMU-länderna får större makt inom EU nu när Storbritannien lämnar Unionen. Det är märkligt eftersom hela syftet med EU är att bygga en superstat - en federation - med gemensam ekonomi, skatter, lagar och militär. De borde jubla när EU centraliseras allt mer.

Uno Kenstam, Nässjö

[klipp & kommentarer]

Uttalande 24 juni från labour- och fackliga aktivister i Lexit-kampanjen

Brexit är framförallt ett avståndstagande gentemot hela det politiska etablissemang av miljoner av arbetare och löntagare, som med få försvarare i traditionella partierna har lämnats att lida av decennier av åtstramning.

Nu föreligger en social kris av den högsta ordningen. Varen da institution av det brittiska etablissemang var för att stanna kvar i EU. Torypartiet, trots bekännelse om enighet, har påbörjat ett internt krig. ”Det var ett förödande slag för Cameron” rapporterade BBC i morse. Man talar redan om Osborne som i förfluten tid.

Det hela hade kunna vara en stor erövring för Labour om partiet hade satt sig själv i spetsen för en arbetarrevolt, men ”blairiterna” tvingade Jeremy Corbyn att överge sin länge hållna opposition mot EU. Det har lett till att högern utropat sig som segrare, vilket inte är med sanningen överensstämmande. Närmare 17 miljoner röstade för att gå ur, men bara 3,8 miljoner röstade på UKIP i den senaste valrörelsen. Men det är upp till vänstern att bestämt sätta sig i centrum för oppositionen mot

tories och högern.

Om du inte vill att rasisterna skall gynnas av dagens resultat, så låt dem inte göra det. En betydande del av dem som röstade för ett utträde gjorde det på basis av opposition mot åtstramning och den nyliberala ordningen som har direkt påverkat deras liv och som är en del och ett paket av EU. Var inte snabb med att måla miljoner av människor med samma pensel som Farage.

Många inom vänstern röstade av förståliga skäl för att stanna kvar i en mycket beslutsavgörande folkomröstning. Det är nu dags att enas runt de mest elementära krav som miljoner av människor inom arbetarklassen lätt vill stödja.

Det ENDA vänstern kan göra nu är att samlas runt resultatet och ta kampen mot tories.

Sluta med åtstramningspolitiken nu! Cameron måste avgå! Nyval nu! Inget mer ’Fästning Europa’ – jämlikhet för migrantarbetare.

Lexitkampanjen 08.30 fredagen den 24 juni.

GÄSTKRÖNIKA

Landsbygdspartiet och EU

Landsbygdspartiet oberoende (LPo) kräver att Sverige följer Storbritanniens exempel och låter svenska folket rösta om EU-medlemskapet. Det är med förvåning man tar del av reaktionen hos ledarna för de övriga medlemsländerna på britternas beslut att lämna EU. Inte ett spår av eftertanke och självrannsakan! Inga analyser av varför extremnationella partier och odemokratiska organisationer växer i medlemsländerna eller varför medborgarnas intresse för politik minskar! Att EU-projektet är på väg att falla samman på grund av avsaknad av folklig förankring, den tanken finns inte i EU-trojkans sinnesvärld. Enligt Jan Björklund (L) är lösningen på Europas problem ”mer makt till EU”. Ingen tycks inse att demokratin är i fara med medborgarnas minskande intresse för partipolitiska frågor, beroende på känslan av att inte kunna påverka då besluten tas så långt bort.

Vad blev det av ja-sidans vision om att vi solidariskt och gemensamt skulle lösa Europas problem? Hur det är med den solidariteten har väl visat sig inte minst i flyktingfrågan. Om man inför röstningen om EU-medlemskapet påstått att det i framtiden skulle komma tusentals tiggare från ett annat medlemsland hade man nog inte betraktats som seriös.

Ett starkt argument för att lämna EU är dess byråkratiska jordbrukspolitik som bara är till nytta och glädje för byråkrater. LRF som var aktiva på ja-sidan, förkunnade för sina medlemmar

att svenska livsmedel skulle med sitt goda ryckte erövra europamarknaden. Så blev det inte, den svenska självförsörjningsgraden har i stället halverats sedan EU-inträdet. Svensk mjölkproduktion på väg att slås ut och vi är inte bemyndigade att ta beslut på nationell nivå för att rädda den.

Landsbygdspartiets viktigaste mål är att stärka demokratin samt vända den negativa trenden för självförsörjningen och landsbygden.

Som alternativ till EU-medlemskapet vill LPo stärka det nordiska samarbetet inledningsvis i form av ett statsförbund som innebär ett samarbete mellan fria och suveräna stater inom de områden man kommer överens om, sedan får framtiden utvisa om det utvecklas till en förbundsstat eller union.

Utöver att lämna EU krävs det att se till att vi får politiker i Sveriges riksdag som inte styrs av ett storstadsfokus utan ser till hela landets bästa.

Sedan anser vi frågan om vårt kommande utträde ur den Europeiska Unionen, vara av sådan vikt att partipolitiska skillnader får läggas åt sidan och att vi står enade i sakfrågan.

Partistyrelsen genom
Åke Karlsson, Kolmården

SD och EU

Från EU-motstånd till EU-kramare

Sverigedemokraterna har sedan 2013 varit ett EU-positivt parti. Målet är att reformera EU på samma sätt som flera av de EU-positiva partier som alla vill framhålla en viss EU-kritik för att skyla sin EU-positiva inställning.

Flera av de EU-positiva partier som vill verka EU-kritiska gör detta under paroller som "mindre men vassare" och nu har SD sällat sig till partier som C och KD. SD var tidigare klar i sitt EU-motstånd vilket formulerades mycket tydligt: Omedelbart utträde ur EU samt stopp för svenska pengar/avgifter till EU! Men inför valet till EU-parlamentet 2014 ändrades SD:s EU-politik i grunden på partiledningens initiativ.

SD:s landsdagar i Västerås 2013

Inför SD:s landsdagar motionerade ett flertal kända medlemmar om att hålla fast vid partiets EU-motstånd. Partistyrelsen skrev i sitt svar till motionärerna: "Men oaktat partiets inställning till ett utträde måste man likväl konstatera att som en liten, öppen ekonomi, så måste Sverige självklart förbli en del av EU:s inre marknad." På frågan om ett svenskt utträde ger Jimmie Åkesson i DN följande svar gällande partiets linje. "Men EU är i hög grad en uppsättning av olika avtal. Vissa är bra. Vissa är väldigt dåliga. Det är de dåliga som vi vill förhandla bort."

SD framställer sig som EU-kritiker men vill ändå att Sverige ska vara kvar i EU

SD:s EU-reformism

SD:s huvudlinje i EU-frågan är att omförhandla EU-fördraget så att mer makt återförs till Sverige. SD vill omförhandla Schengenavtalet med återupprättat gränsskydd, stopp för fri rörlighet, för tiggeri och nej till Turkiet som medlem i EU, mindre pengar till EU samt nej till EMU. SD vill likt Storbritanniens före detta premiärminister David Cameron omförhandla Sveriges villkor för EU-medlemskapet. Därefter vill SD att en folkomröstning ska hållas. SD:s linje är då att förespråka att man stannar kvar som EU-medlem.

De förändringar som David Cameron fick med bland annat försämringar av sociala skydd för invandrare från låginkomstländer var inte det som den brittiska allmänheten ville ha.

Bild: Alpluft.Lehän

Avgörande för Brexit-väljarna var återförande av demokratin till den nationella arenan samt lika fackliga rättigheter för alla. Camerons uppgörelse med EU skulle inte ha medfört någon förändring i EU:s överstatlighet. SD:s krav på EU innebär inte heller att demokratin återförs till den nationella arenan.

SD:s förvandling från EU-motstånd till EU-reformism har skett utan att man öppet deklarerat sin omsvängning. Istället för att

öppet tillstå sin nya EU-positiva hållning döljer man den bakom förhållandevis skarp EU-kritik. Trots denna skarpa EU-kritik är SD nu ett nytt EU-kramar parti.

SD i EU-parlamentet

En närmare granskning av hur SD:s två EU-parlamentariker har agerat i EU-parlamentet visar på hur SD uppfattar EU:s uppgifter och hur SD i detta arbete i själva verket arbetar för att stärka EU:s överstatlighet.

- I omröstningen om budgeten 2015 röstade Sverigedemokraterna nej till den konservativa ECR-gruppens ändringsförslag om att begränsa EU-budgetens ständiga tillväxt.
- Våren 2015 avstod Sverigedemokraterna från att stödja ett ändringsförslag från vänstergruppen GUE/NGL som ville förhindra en höjning av ledamöternas assistentsättning.
- Vidare lade partiet ner sina röster när Beppe Grillos Italienska femstjärnerörelse kritiserade stödet till EU-partier och krävde att den föreslagna ökningen av resurser till dessa skulle slopas.
- Sverigedemokraterna lade även ner sina röster när De Gröna/Regionalisterna i omröstningen om budgeten för 2016 efterlyste ökad insyn i hur ledamöterna i EU-parlamentet använder det ekonomiska stöd de får av skattebetalarna.

Peter Lundgren, en av partiets två ledamöter i parlamentet, arbetar hårt i utskottet för transport och turism, för att få tillstånd ett särskilt EU-register över lastbilschaufförer. Därmed stärks EU:s möjlighet att gå vidare med fler överstatliga registrering-möjligheter.

Kristina Winberg har hittills haft ett förvånansvärt fritt förhållande till begreppet EU-kritik. Det dröjde inte länge efter att hon blev invald förrän hon i kammaren efterlyste ökade resurser till Frontex, EUs myndighet för gränskontroll, för att därigenom hantera flyktingströmmarna över Medelhavet.

SD:s agerande i EU-parlamentet visar klart att SD nu förstått vad EU kan användas för - nämligen att stoppa invandring. Där visar SD att man är berett att kraftigt stärka EU:s överstatlighet. Istället för att begränsa EU:s ekonomi och medlen till EU:s partigrupper lägger SD ner sina röster.

SD agerande i EU-parlamentet är inte ett uttryck för EU-kritik utan ett stöd för en starkt överstatlighet.

SD:s principiella EU kritik

Det kan tyckas vara ett stort steg som SD tagit från EU-motståndare till EU-kramare. SD:s ursprungliga EU-motstånd baserades på dess rädsla för etnisk och kulturell blandning. Detta skulle leda till motsättningar och en svag EU-stat. Dessutom skulle det försvaga och upplösa de gamla nationalstaterna. Nu har SD istället förstått vad EU skulle kunna användas till nämligen att stoppa invandring och tiggeri. Att minska EU:s överstatlighet lär inte vara det som de stora länderna i EU, som Tyskland och Frankrike, är intresserade av. EU:s utveckling pekar istället mot ökad överstatlighet. SD:s krav om möjligheten att minska EU:s överstatlighet är bara illusionsmakeri

Per Hernmar

[folkrörelsen nej till eu]

Nytt nummer av Svart på Vitt

Exemplar av broschyren kan beställas från kansliet.

Enstaka nummer: 20 kr plus porto,
mer än 5 ex 10 kr styck plus porto.

Denna nya Broshyr i A4 format på 45 sidor innehåller ett bakgrundsavsnitt som behandlar **EU:s uppkomst och utveckling** och därefter tillför vi några viktiga begreppsverktyg i ett något mer **teoretiskt avsnitt**, där viktiga särdrag hos EU och dess utveckling beskrivs analytiskt.

Den behandlar också **EU:s aktuella situation och svårigheter**. Dess kriser har kallats existentiella.

Vi tar upp de fyra mest akuta frågorna under egna avsnitt:

Eurokrisen/Greklandskrisen

Flyktingkrisen

Ukrainakrisen och EU:s imperieambitioner/militarisering

Brexitkrisen

Vi tar också med, för att ge lite konkretion, en:

Rapport från Storföretagens Bryssel

Kommer de här kriserna att spräcka Unionen, eller fördjupa den – och i så fall hur? Det är vårt sista avsnitt:

Mer eller mindre Union?

Välkommen till Växjö !

Seminarium om EU efter Brexit

Folkrörelsen Nej till EU har framställt en skrift "Mer eller mindre union".

Bengt-Åke Berg, FNEU Jönköping, reder ut begreppen för oss.

Frågor och diskussion följer.

Tid: 15 oktober kl 14.00 – 16.00

Lokal: Varendssalen, IOGT-NTO Vattentorget 1, Växjö

Posttidning B

Avsändare:

Kritiska EU-fakta

Pölgatan 5

414 60 Göteborg

GALLERIET/BREXIT-VARIED-LESSONS.

foreignpolicyblogs.com/2016/08/16/brexit-varied-lessons/